

WWW.UNILIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

ПЕШТАНСКО-БУДИМСКИЙ

СКОРОТЕЧА.

(*Courier.*)

Число 14.

Четвртакъ 18. Фебруара 1843

Год. II.

МОЮ ЛИРИ.

Нѣжна лиро! небои ми се,
Духомъ само вѣка послуи,
Домородне тв поносе—
И све твое грли и шуи.

Юште мила у ливада
аша Муза можно пѣва,
Твои искра юштѣ мужава
На Славѣ полю сѣва.

Жаръ сунашца юштѣ те грее,
Зелене се мила лузи,
Бож'я рука докле бдиє
Одреци се лиро! тузи.

Родѣ твои Славскій вазда слави,
Вѣнацѣ плети невененъи,
Заслуженой дай га глави —
И свимъ ншмъ, кой су вѣрни.

Слика твои праотаца
Некъ те цука некъ те миче,
„Слога бо е нашинаца“
Котой свагда цвѣтакъ ниче.

Густе магле отићи ће
Невѣрности небу трага,
Свака злоба изчезну ће,
И настав' ће братска слога.

Валови се кадкадѣ буну,
И таласи често грозе,
Мудрый бродаръ ниче струну,
И сви људи, кой се возе. —

Неклони ми дакле духомъ —
Лиро нѣжна, лиро мила,
Броди увѣкъ твоиомъ струкомъ
Ак' е мала, — некъ е вла!!

У Пешти

П. Стинѣт.

ПУТОВАЊЕ СРЕЗНѢВСКОГА ПО СЛАВЕНСКИМЪ ЗЕМЛЯМА.

I. Чесска и Моравска.

Ко годѣ по славенскимъ земляма путує, да историю, языкъ и литературу Славена учи познавати, тай има предѣ собомъ многоразлично и пространо полѣ. Онѣ мора языкъ славенскій изъ темельногъ нѣговогъ значая и изъ многи узаймностей нѣговы у различнымъ земляма и временима учити познавати, и много већий кругъ землѣ обићи, него у колико се славенско кнѣжество разпростире. Ограничи л' се онѣ само съ тымъ, што у языку и у дѣлима писателя налази, то ће Славене видити подѣ често одвећ великимъ упливомъ нѣговы суседа западне Европе, и зато право Славенство не може као што треба научити познати.

Да бы ово учивіо а имено да бы и туђега уплива степенѣ средѣлити могао, то мора языкъ стары споменика

учити, коѣ су споменике они люди писали, кои никакво право не имадоше списательнима се назвати, и збогъ [тога су у толико више у свои дѣла народный языкъ, мнѣніз и чувствованѣ сачували; а съ друге стране моѣа опеть по народу ини нѣговъ простъ ал' не собомъ измышлѣнымъ правилами покваренъ языкъ, песме, сказке, пословице учити познавати и слушати, и у тайну нѣгову проицавати. Нама в мало языкни и литерарны спомена стары Славена сачувано, и сотимъ пре морамо оне ценити и истражити, коѣ в само народъ сачувао. Многи се съ онымъ занимаю, што се у кнѣигама и рукописима задр жало и што као само дѣло стои, нити ће се више изгубити; но врло мало ѿ има, кои изтражую дѣла, коѣ су нова, и коѣдъ народа истина јоштъ у животу, ал' коѣ са садашњимъ мицанѣмъ цивилизаціе све више исчезаваю. Колико се у Европи међу Славенима Караџића брои? И коѣ в Славенска народность тако савршено изнађена, да бы Етнологу и Филологу само јоштъ нужно было скуплѣна ова вештества прегледати и у редъ довести? Слѣдователно овај дѣла саборъ свакомъ другомъ предходить мора.

Овако самъ я мой задатакъ разумео, а све землѣ Славенске прођемъ, и до данасъ съ ученѣмъ пруски (изузимаюћи Познанъ, Росен) саски, чески и моравски Славена занимао се. Я самъ одъ Руске границе до Прага ишао преко Кенигсберга, Берлина, Халле, Липсѣ и Дрездена.

У Кенигсбергу зажелимъ, да се између други и съ Профессорима Розенкранцомъ и Шубертомъ болѣ упознамъ. Онај првый, кои се съ народномъ позвіомъ у призрению митологичномъ занима многе ми любопитне и користне приметбе о овомъ последнѣмъ

саобшти, коѣ се такођеръ на славенскій светъ односи. А Шубертъ ме съ неколико штатистичкы вѣстій] о славенскимъ не само у Прусїи, него и Аустрии населбинама обвеже. И съ нѣговомъ помођу започнемъ этнографичну карту славенске части у Европи.

У Берлину задржимъ се неколико седмица, да бы коѣ кнѣижницу (библиотеку) и кабинетѣ одъ старина поодю, коѣ опеть да бы учене познао, одъ кои бы се и у свеобштемъ, филологичномъ отношеню, и у этнографичномъ испытваню аснити могао. Берлинска библиотека нити в съ рукописи богата, нити са старымъ печатњима, коѣ бы за Славенолюбца користне быле; богатїи в у толико више кабинетъ старинскій у Монбюу, гди су они язични предмети, кои су изъ гробница и у старымъ Варошима позопани, изъ свою државны частїи скуплѣни, и по начину предмета съ додаткомъ места, у коѣ су се нашли, доста у лепомъ реду стов. Између Профессора упознамъ се и са Боппомъ, кои в по обширномъ своемъ знаню индогерманскогъ языка славанъ, а Дитерици умножи ми штатистичка и типографична моя знаня у обыру славенски населбина у Пруской. Такођеръ моя у Берлину этнографично — лингвистичка изтраживаня односила су се имено на Кашубѣ и Кашебе остатакъ славенскогъ народа, кои при западно — прусскимъ и поморскимъ међама на брегу балтїйскогъ мора живи. Време ми не допусти, да нѣгово нарѣчїе и обичаѣ одма на месту научимъ, но опеть самъ се и у самомъ Берлину и у другимъ знаменитимъ прускимъ Варошима са повдїнымъ у войничкой служби находѣнима се Кашубима познао.

У Халли нада се съ Профессоромъ Бооломъ и Поттомъ упознати, ал' на жалость мою првога не затечемъ у

животу; но у Потти нађемъ другога Боолу, исту ученость и исту любовь къ науци. Разговоръ мой быо в съ нѣмѣ пріятанъ и тымъ іоштъ любезніи, што Поттъ искрено любви Славене, и зна, шта су они за Европу учинили и шта іоштъ чине. Съ нѣмѣ и іоштъ съ некимъ Славенима изъ Унгарске, кои у Хали школе уче, промотримъ славенске околности. Ђзыкъ имъ в веѣъ изчезнуо, нравѣ и обичаи роменути, но традиція в іоштъ у животу и имена окружія потврђую, да су сва ова места Славенска была. И самъ истина мыслію, да ћу што Славенскога наћи међу Халлцима, кои у халлскимъ соларама раде; но нити ѡзыкъ, нити обичаи, шта више ни сама имена породица означаваше што Славенско; само се опоминю да су негда другимъ ѡзкомъ говорили.

У Липсиі прегледимъ Славенске рукописе, и съ некими сочленима овдашнѣѣ Лужицко-Сјбскіѣ дружба а имено съ Мосигомъ одъ Бренфелдъ упознамъ се. Ово в дружество заведено іоштъ године 1716 одъ Свеучилиштны ѡученика и имало в не престоно цѣль, да се знанѣ горьѡ — лужицкогъ нарѣчія међу оныма кои Свештеници у той провинці были желе задржи и сачува. Одъ некогъ в времена и ѣтнографску литеарну цѣль съ ономъ сѣдинило и све скупля, што в за етнографію, знанѣ ѡзыка и књижество горнѣ и долне Лужице важно. Мосигъ одъ Бренфелдъ наймарљивнѣ в сочленѣ, и Лужичани, кои свое отечество любе, многомъ се одъ нѣга надати могу.

(продуженіе слѣдую.)

МОЯ ПЫТАНІЯ.

Све, што се преко књигопечатнѣ чита юћемъ сѣѣту саобщтава, писменошћу едногъ народа называ се. Свака дакле

књи́га и књи́жица, свако́й Дневни́къ и Седмични́къ, свако́й Лѣтописѣ и време́нописѣ, свако́й листѣ и полулистѣ, свака пѣсмица и пѣванія, свака врста и рѣчца, која се преко писма по бѣломъ србскомъ свѣту разпростире, вѣтъ една частица писмекости наше.

Но како годъ што се у пространомъ одномъ врту не само питомогъ, него доста и смрдљивоогъ цѣѣа налази; тако исто и у књижеству нашемъ ни су умни Сисатели наши производи и писмени састаціи еднако благодатни и спасителни, нити су све мысли сисательске и печатане рѣчи тако правилне, истине и полезке, као што бы требало да су.

Да не бы дакле књижества нашегъ почитатели ни спрођу себе ни спрођу сисателя наши неправедни были, то бы требало да сваку и найманю мысао сисательску, сваку рѣчицу, која имъ предъ очи и умъ долази, снако у себе примаю и разуму, као што оне изъ ума, срца и пера сисательска проистичу.

А будући, да съ ѡдне стране и сисатели наши често или збогъ непреправности свое читательима своимъ, не као што бы желили, или као што бы требало ума своѣ производе предлагају, а съ друге оветъ стране и сами нѡјови читатели невяки, и невѣшти будући, не могу сваку мисо сисательску у право ѡбнѡ одѣни да позваду: зато се одвѣѣ често таково несперзумлѣнѣ измѡђу сисателя рађа да се збогъ тога и ѡдногъ и другогъ главна и свеобщта цѣль и света намѣра, или одвѣѣ тежко и поздно, или на жалость нигда постићи не може.

Да! те сы пакъ и я самъ, као топлѣй почитатель књижества нашегъ ни спрођу сисателя наши, као учителя мои и народнѣ, ни спрођу себе као ученика нѡјовогъ, ни спрођу свете правде и истине, ков сви треба, да за светнѣ наше исчитуемо, неправеданъ и пристра-

станъ показао се, за дужность мою држимъ, да све списатель наше као мов и народнѣ учитель (врѣ ако то ни су, ништа ни су) о свемъ ономъ, што су они, да я паметни и больи будемъ, у своимъ дѣлима написали, и што я безъ вѣовогъ толкованя не бы разумѣти могао, другогъ и за мене и за ныи згоднигъ пута одъ времена на време као ученикъ нѣовъ запытамъ, съ тимъ праву мою волю, за наукомъ предъ нѣима показиваюћи, да најчистию жертву на олтарь правогъ напредка нашегъ писмености Србской поднесемъ.

Тако дакле то видећи, да се у данашнѣмъ Новинарству нашемъ и Дневничеству понаивећа обртностъ књижевна налази, пређе свега той се књижевнои струци съ ученичкимъ питањемъ по дужности мојој обрнути морамъ, тврдо надаюћи се и увѣренъ будући, да ми учителя мои ни мало замѣрити не буду, што їй за поученѣ нѣово, ков су ми дужни дати, умолявамъ. А будући, да я одъ малогъ нашегъ мѣстногъ дружба, ков све наше новине држи (и чита, првый „Србске народне“ у Пешти излазеће Новине у руке добьямъ, зато и питања моя изъ исты Новина овако започинѣмъ: Зашто ни сте Г. Учредниче у Неделю т. в. 3 Януара 1843 год. издали прво число ваши Новина, него сте га другомъ числу приключили, ков є у Четвртакъ 7 Јануара на свѣтъ изишло. Овымъ вашимъ поступкомъ за четири дана и мов и многи ваши читателя любовытство вы сте неправедно и мучили. Представите само себи Господине! у каковомъ се станю налази онаи человекъ, и кадъ му жельно изчекиваный нѣговъ гласноша на опредѣлено време кући не дође, а особито онаковъ гласноша, кои бы му одъ цѣле нѣгове родбине гласове донети морао; пакъ же те онда лаго постигши, какову вы съ неу-

редношћу овомъ неправду и мени и свима ваши повинна почитательима и самомъ себи чините. Пакъ ако я їошть съ родолюбивомъ страху све наше Новине читаю, то помыслите само, какову вы штету мени съ тимъ поступкомъ вашимъ наносите. Учите ме о кромъ тога да и я неуреданъ будемъ. Давте ми згуду и прилику свовольно, да се и на васъ и на ваше Новине праведно лотимъ, па да се їошть и предъ другимъ людина на васъ тужимъ. Учите ме, да на другимъ взыцима новине, ков ми нарочно у оно време найважнѣе свѣтске догађав предъ очи донети могу, кадъ ми вы ваше Новине украхуете, више цѣнимъ и да їй вашимъ найпослѣ Новинама предпочитуемъ, вы ме сами натеруете. На ово питањемъ молимъ одговорите ми искрено и безъ свакогъ извѣяня. Што простѣе то яснѣе, што яснѣе то болѣе.

(продуженіе слѣдуе.)

ДОБРА СВЕТОВАНИЯ.

Истинный догађай нашегъ времена.

(продуженіе)

„Садъ очи твоє отвори и сваку речъ добро пази, кою ти годъ казао будемъ. Чуй дакле, првый советъ: „Кадъ у место твоє поѣшъ, никудъ у страну нѣи немой, нити прекимъ путемъ, да бы брже кући стићи могао!“ „Єси л' ме разумео?“ „Єсамъ Господару“ рече му Коноръ и помысли у себи; ако и другій советъ као овай буде, то онда съ Богомъ срећо!“ — Другій советъ: „Ако у кою непознату кућу сврнешъ, то се свуда око себе обазри. Примишъ ли, да є домаинъ человекъ старъ, а домаица млада и угледна, то онда одатле бегай што пре можешъ, нити ћешъ за живу главу овде остати да преноишъ“ „Єси л' ово добро запамтио?“ — „Єсамъ

господару тако запамтіо, да сваку речь у прсте знамъ.“ но іоштъ придода у себи: „да скупо ти я ова два савета плати!“ Али све в већъ доцканъ. Зато в најболъ за нѣга было, себе задовольнымъ показати. Онъ садъ устане и поче все праштати са своимъ добротворима но Милордъ узме га за руку съ речма; „Шта? заръ ты тако на путь одлазити мыслишь? Истина, да ћешъ воде свуда наћи, али се леба свагда лако не налази. Ево ти дакле две погаче; велику себи на путь узми, а малу жени твоіой однеси, за знакъ нашегъ пріятельства.“ — Садъ време опраштаю дође; свак' живы у кући любіо в доброгъ Конора при растанку, и нѣму се заиста тако разжалило, да се са сузама одъ овы добри людій растати морао. — Прву ноћъ конаковао в Коноръ у колебици едногъ пастира, свогъ давнашнѣгъ познаника и пріятеля. Онъ се съ нѣмѣ своимъ ово вече поразговарао; а садъ в већъ зора заплавила, излюби се дакле са своимъ пріятељмъ, и пође далъ своимъ путемъ. Брзо путуюћи стигне онъ іоштъ два путника, кои су у оближнѣ место нѣи намеравали. Коноръ съ нѣма у дружеству пође, и тако шалећи се доћу предъ подне наши путници до вдне странпутице, коя преко у оближнѣ место вођаше. „Ево намъ стазе“ рече вданъ одъ нѣи, о коіой су намъ синоћъ при конаку говорили; она ће насъ за три сата найманъ пре у место одвести.“ — „Заиста!“ придода другій, „садъ ћемо управо кудъ насъ она води“. И Коноръ в радъ быо овомъ прекомъ стазомъ поћи, да бы и чизме своє мало заштедіо, но одма му првый советъ Милордовъ на наметь дође, когъ в онъ сиромѣ скупно платіо. Извини се дакле, да не може съ нѣма преко путовати и пође правымъ путемъ далъ. — Коноръ в мирно путовао до самогъ места, гди

своя пређашна два сапутника издрта у туги и јуканю застане. „Шта се вама браћо догодило?“ запыта ій удивлѣнъ Коноръ. Но они су сиромѣси као изванъ себе были, нѣти су му одма одговорити могли. После истомъ преповедаше му, да ій в она преко водећа стаза у шуму неку одвела, гди ій шесть разбойника подъ ларвомъ нападну, све нмъ отму и притомъ іоштъ безчовечно изтуку. Они су по гласу познали, да су двоица одъ нѣи синоћъ заедно при конаку съ нѣма были, и на ову исту ій стазу упутили. Нашъ Коноръ жалећи ове сироте люде, опетъ се радовао, што му в првый советъ Милордовъ тако лепо ползовао. Нѣму само захвалити в онъ могао, што одъ разбойника ако не пороблѣнъ (еръ и тако ништа имао ни в) а оно опетъ ни в изтученъ быо, као нѣгови познаници. Онъ се садъ опрости съ нѣма, кадъ нмъ помоћи ни в могао, и пође своимъ путемъ далъ, докъ и до едногъ извора ладне воде не дође. Овде се онъ на траву простре, напие се воде лађане уміе се, и благодарѣни Богу, што га в одъ беде избавіо, пође далъ.

(продуженіе слѣдую.)

РАЗГОВОРЪ

између Филозофа и Простака.

(изъ Коцебуа)

одъ Днм. Поповића.

(конаць)

Міайло. То другачіе неможе ни быти.

Генералъ. Неможе да; вы добро знате, да самъ я солдатъ быо. Я ћу све ваше момке научити егзерцирати, па ће они морати за васъ меће чувати и одъ нападаня бранити.

Міайло. А ко ће за нѣи радити?

Генералъ. Вы.

Міайло. Па; одкуда ће они живети? —

Генералъ. Вы имъ морате давати, што имъ буде потребно.

Міайло. А ако ій тамо на меѣ утуку?

Генералъ. Онда ћете дати друге момке:

Міайло. Ё ли то оно выше и зображеніе?

Генералъ. То в текъ првый коракъ къ томъ изображенію.

Міайло. Милостивый господине стои лито, да вы насъ среѣне учинити желите.

Генералъ. То се разуме.

Міайло. Но садъ васъ заклинѣмъ да насъ оставите съ миромъ, као што сте насъ и затекли. Немойте намъ намеѣати сво блаженство, кога неиштемo; нити нашой деци ону среѣну, о коіой она знати немогу, оѣ ли имъ быти пребитачнія одъ старе. Я самъ свагда слушао, да оно, што в людма занста одъ користи, мало помало и само безъ сваке силе долази. Новости и то безосновне в су отужѣ ствари, я то видимъ у момъ польскомъ послу. Многи су збогъ неоснованы ковѣки новина дошли до просячкогъ штапа. Да узмемо за примеръ наше суседе у найближемъ селу, кон су за двадесетъ година овамо много новости пробали, па в су ли среѣни одъ насъ? занста нису; само су съ тимъ кодъ свои суседа у ому дошли. Я самъ простъ човекъ и за сѣдмдесятъ година, [ков самъ на земљи поживео, искусіо самъ, да се само вдно средство налази, конмъ се може новостъ каква меѣу лoде увести, а то в средство П р и м е р ѣ. Примеру милостивый господине, нико се непротиѣи. Ма да и лагано дѣйствуе, али занста дѣйствуе, и свимъ начиномъ ново добро вата ко-

ренъе, безъ да се старо руши. Зато милостивый господине, ако вамъ в путь къ вышемъ блаженству познать; то вы айдете тимъ путемъ напредъ съ добримъ примеромъ и мирно, врь ће то више ползе учинити, него сила, коя само люде узнемируе. Будите вы праведанъ, па ће и нашъ сеоскій судія то исто быти. Показуйте вы примере истинити побожности и смерноѣе, па ће и нашъ парохъ то показивати. Осимъ свега, немойте насъ узнемиривати, врь миръ долази одъ Бога, и доноси безъ ичів помоѣи свако добро са собомъ.

Генералъ. Я самъ тебе Міайло за єдногъ паметногъ човека држао, али садъ видимъ да си глупъ и упоранъ, врь немислишь тако, као я. Зато морамъ средствомъ, ков ми в Богъ у руке дао, тебе опаметити. Преправи се само за ту нову среѣну, ков участникъ быти морашъ. Кадъ то постигнемо, онда ћемо се далъ разговарати.

Генералъ отиде — но више нигда беседио ни в са поштенимъ Міайломъ, врь в овай умро одъ превелике туге и жалости, кадъ в генералъ свою философію почео. И генералъ умре, безъ да в другій какавъ плодъ пожнео, до само голе желѣ. — Оѣ л' га унуци благосилати? Богъ бы знао! Учине ли то, безъ сумнѣ свагда ће додати: „Али нашъ сирома Міайло. Богъ да му душу прости онъ в то горко платио.

В Ъ С Т И.

№ 15 Фебруара 1843. Ньюво Ц. кр. Величество нашъ свемилостивѣйшій Монархъ благозволю в на мѣсто Гд Давида Кириѣа, кон се званія кондепутатскогъ своевольнo одрекао, на понизивѣше представленіе одъ Славне Фондомъ наши народны Школа [управляюще Депутаціе, путемъ вышкославистъ Кр. Унг. Конзиліума Господна Мххала Іоаниовиѣа овданиѣгъ отмѣ-

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

рогъ ѿу обштымъ дѣлама многозаслуженогъ, избраногъ Грађанина, купца, и ревностногъ Родолюбца за Кондепутата при горереченой Депутаціи наименовати. Ово е свемилостивѣйше наименованіе съ радощу у данашнѣмъ засѣданію Депутаціоналномъ прочитано и новонимованный господинъ кондепутатъ свевысочайше прописану заклетву данасъ положио е, и у засѣданію содѣйствовао.

Пешта. 18. Фебр. Нѣгово высокоблагородіе верховный народны школа наши Надзиратель господинъ Евгенийъ отъ Ђурковнѣхъ данасъ е одпутовао на парошлову у Сомборъ ради полгодишнѣмъ исныта Србске Препарандіе

КНЪИЖЕВНА ВѢСТЬ.

Новый Садъ. Изъ овдашнѣ книгопечатнѣ изышла е, съ почеткомъ мѣсеца Января, давно већъ объявѣна Србска Грамматика, на ползу премиле младежи Србске, одъ Ювана Поповића сачинѣна. Цѣна кнѣиге, коя е сва на угледномъ папиру штампана, и 11½ табака' дебела, естъ 40 крайцъ сребра. Добыти се може у Новомъ Саду кодъ Петра И. Стояновића, книгопродавца, и Георгіа Киряковића трговца. У В. Бечкереку кодъ Благор. Г. Евставіа Мѣхайловића Сенатора, у Сегеджну кодъ Чести. Г. Димитрія Поповића Дякона. У Сомбору кодъ Васіліа Ковачића Богослова. У Бѣограду кодъ Григорія Возаровића книгопродавца, и у прочыма книгопродавницама по главнѣи мѣста.

ШКОЛСКА ЗВАНИЧНА ВѢСТЬ.

Учительскій конкурсъ.

Одъ стране Кралѣвске народны г. н. с. Школа Дирекціе свима, кои се тиче, овымъ объявлюе да е у Варошцы Руми учительска Штація друге (пре треће назване) Србске Школе управлѣна. Съ нѣомъ е скопчано ово благодѣянїе: 300 фр. б. в. 6 хватій дрва и квартирѣ. Тко ю дакле получить жели, нека молебнѣо прошеніе свое вѣролтнѣмъ свидѣлствама, да е и препарандске науке свршио. подкрѣплѣно, што скоріе у франкиратомъ писму, почитаемой обштини Румской преда, коя не кандидацию учинити, и своимъ путемъ Верховному Школа Надзирательству ради избора и потврѣненя оправити.

У Н. Саду мѣсеца 31. Января 1843.

Дръ Петаръ Ювановичъ
Народны г. н. с. Школа учебн.
Круга Сремск. суррог. Директоръ.

ДО ПИСЬ.

Изъ Новогъ Сада. Ево већъ цѣло едно протече столѣтіе, одкако Н. Садъ у числу свободны кралѣвски Варошій причислѣвъ находит се, и повторителну премилостивогъ Цара и Краля нашегъ милость ту ужива, да безъ кралѣвскогъ Комисара Рештаурацію Магістратуалну самъ држи. — И тако по объявлѣнію преблагогъ Декрета Рештаураціе тицаюћегъ се држана е 1. Фебруар п. н. концертаціи обычна, у коіой су се молбена прошенія принмала у присуствію цѣлогъ Благонзбраногъ Общества и Племенитогъ Магістрата. — Красно е ту погледати, како су ту и Магістрата и Благонзбраногъ Общества Членови (између кои различногъ реда Грађани, и више Благородны, као и сами землѣдржци, Лѣкари, Адвокати и публичны Профессори наодесе) чувства и мысли свое о свакомъ просителю, слободно и совѣстно изразили, предложене тегабе рѣшили и — кадъ се о праву изыбраня нѣки' извѣстны званія магістратуалны несогласіе међу Магістратомъ и Обществомъ родило, — многи Благонзбраногъ Общества Членови, важнымъ своимъ краснорѣчіемъ, достойна права Благонзбраногъ Общества, Высокимъ привилегіама потврѣнена бранили, на кое су одъ стране магістратуалне старосѣу и некуствоиъ у крашине Господе свакомъ учтивосѣу и достоинствомъ противораженія мудро представлѣна. — Овде бы садъ и сами строги, и увекъ намргођени Катони, узаймно видећи духова за общу ползу искрено и срдечно согласіе, удивилисе. — Затимъ 3 Фебр. само Рештаураціе дѣло предузело се; и да бы се Общество попувило, найпре су се Членови Общества при отворенымъ Вратима — и стекшемсе цѣломъ Грађанству — изыбрали — Послѣ буде и Формундъ (Tribunus Plebis) одъ цѣлогъ Общества избранъ у Особи Савве Поповића кои већъ Юбилеумъ Трибуната свога прославля, будући да 25. годѣна' непрестаннѣма желѣма Общества то званіе отправля — Извѣстныи знакъ вѣрне службе, и праведногъ за заслуге награђеня! —

Слѣдуюћегъ дана Магістратъ се возобновио и Сенатори су избрани: ГГ. Изекуцъ Карлъ (Драгутинъ), Фунтакъ Антоній и Ползовићъ Гавриль Прве пакъ поглавице ови су: ГГ. Францъ Лангъ Бировъ, Юванъ Камберъ конзулъ (Bürgermeister) и Иліа Стояновићъ капетанъ. Дана 5 Фебр. избрани су Членови орфаналне и економическе Депутаціе, као равно, и за великогъ Нотароша Г. Гаш-

паръ Херманъ, за Егзактора Г. Юсифъ Шиниъ, а за Полиця Г. Францъ Ковачевиъ.

Напослѣдакъ, одъ стране Магістрата, што е тако тихо и у найвебой слога Реститурація та савршила се, Благоизбраномъ Обществу велико задовольство благодарно е изражено. И то праведно; ербо премда су у Новомъ Саду Грађани многоазличне націе и вѣроисповѣданія, опетъ при дѣланиа обще ползе свагда е превелико согласіе, идухова еднство цвѣтало и цвѣта, и да Богъ да бы юште чрезъ небройна цвѣтало лѣта и Варошь ова, вѣрокраля зашциненіе, непрестаньма свонма силама узрастла и умножила се.

„*Suncta negas et sis magno sub Caesare
Saepe etiam plures nominis huius habes **)

Дрѣ. П. Јовановиъ.

ПУТЬ ПО СВЕТУ.

У Паризу полагае краљ основный каменъ за гробницу Наполеона, коя се у Соборной цркви Палате Инвалида (разслабѣны войника) зида. До две стотине радина занимаю се съ нужнымъ предуготовленіемъ за ово торжество. Сосудъ, коя у дубъ основногъ камена долази, сажрава златне и сребрне спомене новце и быће собственоручно одъ Краля печатомъ означенъ.

Об. Н.

(Додатакъ анекдоти «равцулке револуціе»). У исто време и кнегиня одъ Монако морала е овомъ страшногъ, неправедномъ суду предстати и са найвеишъ ужасомъ рознати, да е на сирть осуџена. Да бы сирота юшгъ кон давъ поживити могла, изисан се да е управо садъ трудна. Бдавъ младъ лекаръ имаюћи о овой великой Госпоѣи соболъзнованіе потврди миѣніе нѣно. Она дакле буде у тавину на ново бачена, гди бы юшгъ кон месецъ дана у сужавству пробавила. Може быти да бы ю чрезъ дуже време и горка судбина нѣна промашла. Но она каюћи се свога лажногъ изреченія, и мыслии да е согнмъ Бога увредила, пише одна на Фуквера бездушногъ, и яви му, да нѣно изреченіе ни е истинито. Слѣдуюћегъ дана па-

* P. Ovid. Libr. IV Fast.

дне и она сирота на заповестъ Фукверову, као невинна жертва смрти!

ХОДЪ НОВАЦА НА БЕЧКОЙ БЕРЗИ

1 Фебр. 1843		Сребро	
Метал.	са 5% на сто	110	
„	„ 4% „	101 ¹ / ₄	
„	„ 3% „	77 ¹ / ₄	
Заямъ одъ г. 1839	„	291 ¹ / ₄	
„ „ „ „	„	720	
Банкаціе комадъ	„	1626	
Естерхазинъ Лосъ	„	51	
Царски дукати	„	101 ¹ / ₂	

Ценаране 16. Фебр. на Пешт. пияци
Пешт. меровъ, грош. б. вр.

	наиб.	сред.	лош.
Чисто жито	150	140	132
Наполица	114	110	—
Ражъ	95	90	86
Ечамъ	76	72	70
Зобъ	63	60	53
Букурузъ	90	85	80

Станъ дунава 17. Фебр.

8'. 3". 9". (надъ о.)

1) ОГЛАСИТЕЛЬ.

Василій Козма.

Терпковъ на слѣдникъ

являюћи почитаеомомъ публикуму, да одъ месеца Септ. 1842 на роглю Синне Барона куће кодъ театра у великой љупрійской улици (*Große Bruckgasse*) са najboljъ сортиратимъ папиромъ тргуе, учтиво препоручуе свою у маломъ и великомъ трговину.

У Пешти месеца Фебр. 1843.

Издаватель Димитрій Јовановиъ. (Bastei Gasse Nr. 349)

У ПЕШТИ словима Баймеловымъ.